

VADÁSZOK, HALÁSZOK, MADARÁSZOK

NYÚLVACSORA

M. község vadászegyesületének tagja volt a világháború előtt az egyik helybeli pékmester is. Társas vadászaton mindig ott feszített sárga kamáslijában a többi úri fegyveres között, és zergetollas vadászkalapjával a fején ő is rettent előkelőnek hitte magát. Gyenge puskás volt különben, afféle kocavadász, aki a vadászat igazi gyönyöréből: a mező, a rét és a tiszai erdő csendjéből, a vadak rejtett életének megleséséből nem élvezett soha semmit, mert mindig elragadta a puskája. Egyetlen célt ismert csupán: minél többször elsütni a fegyvert. Bizony, nemegyszer oda-odapörkölt még a vadászczimborák orra elé is, de a vadállományban nemigen tudott kárt tenni a jámbor. Ugratták is ezért eleget, ették a lelkét a többiek, hogy még egy beteg fácánt sem képes puszkavégre kapni, s ez még inkább olaj volt a tűzre. Annál jobban serkentette valamilyen vadászszákmány elejtésére.

Egyszer aztán, egy téli napon egyedül fogott egy hajtásnak.

Hamarosan észrevett egy nyulacskát, amint tolta maga előtt a frissen hullott havat a rét felé baktatva. Kupán lőtte volna szegényt, de csak a lábát találta el, s a törött lábú tapsifülest sikerült kézzel elnyomnia egy magasabb hótórlaszban.

Megörült az így szerzett szákmánynak, és annak is, hogy itt az alkalom eldicsekedni a vadásztársak előtt, akik közül néhányat már hazafelé mentében meghívott magához nyúlvacsorára.

Javában rotyogott a paprikás, mikor nimródunknak eszébe ötlött, hogy valami nem stimmel: mit fognak szólni a cimborák, nem lesz-e gyanús, ha egy fia sörét nem sok, annyit sem találnak majd a nyúlban?

Mit tegyen? – töprengett.

Végül is megoldotta.

Az asszonyt valamilyen ürüggyel elküldte a boltba, ő meg azalatt kihozta a tűzről a lábast, és sörétes puskájával kissé messzebről, hogy azért az edényben kár ne essék, közéje lőtt a nyúl paprikásnak.

Ízlett is a meghívottaknak a vacsora – no, persze, locsolgatták is erősen –, hanem egyszer csak fölszisszent az egyik vadászczimbora:

– Híjnye, a nemjóját!

– Mi baj, no? – kérdezték tőle.

– Azt még értem – válaszolta a kérdezett, törött fogát szíva –, hogy sörét van a nyúlban, de hogy a krumpliban hogyan jutott?

Zavarba jött volna nimródunk, de az egyik vadászczimbora évődve ki-segítette:

– Hát krumpliföldön lótted, ugye, komám?

VADÁSZÍGÉRET

– No, te aztán alaposan fölültettél bennünket – morog a közismert zentai vadászra a komája.

– Miért?

– Hát nem azt ígérted, hogy küldesz nekünk egy nyulat Ferenc-napra?

– Nem ment el? Ó, az anyja... Pedig mennyire küldtem, komám! Tudod, vasárnap reggel, amikor meghajtottuk a Mákost, odapörköltem egynek a farka alá, s amikor láttam, hogy toronyiránt indul Zenta felé, kétszer is utána kiáltottam, hogy menjen el hozzátok. Még a lakáscíme-det is bemondtam...

KEVÉS A NYÚL

Nem igazi, csak amolyan hétvégi vadászok bóklásztak ketten vad után a Felsőhegy alatti lapon. Kókadtak voltak már, mert reggel óta gyüsz-méköltek, járták a határt – hiába. Se fácán, se fogoly, se nyúl a kerek határban...

Főnt a dombon őrizte tehenét a felsőhegyiek minden hájjal megkent mókamestere, az öreg Ördög Gyurka. Hozzá kiáltott fel az egyik nimród, tudakolva:

– Mondja, tatám, látott-e errefelé nyulat legeltetés közben?

– Láttam bizony, kettőt is! – szólt le az öreg sok jóakarattal.

– Hú, az anyja! – kapta le válláról a puskát a két vadász. – Oszt mikor?

– Hát... hogy is csak?... Úgy gondolom, Katalin-napkor lesz két esz-tendeje – szólt vissza Gyurka bácsi, de nyomban igyekezett is odább.

VADÁSZLECKE

Annak idején az egyik zentai gazdalegényke – apai engedéllyel – vadászpuskát vásárolt. Egyleti taggá is lett nyomban, s attól kezdve, mint afféle újdonsült zergetollas, azzal szórakozott, hogy a tanya körül rálőtt mindenre, ami csak mozgott. Kint mászkált naphosszat a földeken, s durrogott ész nélkül, hogy már a környékbeli tyúkok sem győzték kodácsolással, a tanyai kuvaszok meg ugatással.

Haragudtak is a csendháborításért a szomszédok, de szólani azért mégsem szóltak. Hanem az egyik lassú, csendes beszédű tanyai pógár elhatározta, hogy ő bizony „visszalú”. No, nem puskával, mert abból baj támadhatna; volt ahhoz neki hatásosabb fegyvere is.

Egyik délután megszólította a szállás körül bókászó legénykét:

– Te, Jóska! Átjönne-e hozzám ma estére? Valami kóbor macska rákapott a galambokra, oszt ott eszi a fene minden este fönt a palláson. Le köllene lúni...

– Csak szóljon, Jani bátyám! – kapott az alkalmon az ifjú nimród, s máris úgy várta, leste az estét, mint valamikor a falusi gyerek a búcsút.

Alkonyat után a gazda fölvezette a legényt a padlásra, s a zsákok mögül odamutatott a padlás elejére:

– Ahun a! Mán ott is van a bűdös féрге! – súgta a vadásznak.

– Hol? Nem látom – meresztgette a szemét a kövér homályban a legény.

– Dehogynem! Még mozog is ott a pandajban. Pörkölj csak oda!

Mit tehetett szegény fiatalember? Odalőtt.

– Eltaláltad, öcsém, biztosan eltaláltad! – hangoskodott az öreg.

Odabotorkált a tetthelyre, s máris hozta kezében a zsákmányt: egy csempe hegyű vasmacskát.

– Mondtam, ugye, hogy eltrefelted? Most még arra kérnélek, hogy ezt a zsákmányt azért csak hagyd itt nekem, mert ti vadászok az ilyen trófeával úgyse igen szoktatok egymásnak dicsekedni.

DEHOGY VERTE Ő AZ ASSZONYT! ...

Az egyik öreg halászt amúgy béketűrőnek ismerték a cimborái, nem vétett az a légynek sem, de ha jól a kalap alá szedett, olyankor igen nehéz természetűvé változott.

Valahányszor leszopta magát, a következő napon a felesége rendszerint plezúros ábrázattal járt-kelt az utcán.

Egyszer józan fővel – amint ott beszélgettek az emberek a Tisza-parti kispadon – az egyik utcabélijé megkérdezte tőle:

– Jani bácsi, mikor időnként berúg, el szokta-e tángálni az asszonyt?

– Én, öcsém? Má hogy tennék olyat? Nem emelek én rá kezet soha.

– Nem-e? – hitetlenkedett a kérdező. – Akkor miért van az, hogy valahányszor mátós keed, olyankor másnap a felesége képe mindig csupa kík meg ződ, véraláfutásos? Ha nem bántja keed?

– Nem is bántom. Hanem azt, igaz, megcselekszem, hogy főcsalom a pállásra, s amikor fölér, visszagurítom. Dehogy verem meg! Összeveri ő maga magát.

GALAMBÁSZ EPIZÓDOK

Egy zentai iparoslegény – a két háború között – hazafelé kísérte a menyasszonyát a vasárnap délelőtti korzózásból. Éppen ott haladtak el a régi Huszágh-patika előtt, s a legény, hogy fordítson a szón, no meg hogy szépet is mondjon a nagylánynak, odamutatott a kocsmá udvarán csókolózó galambokra:

– Lássa, Rózsika, én is így szeretném leélni magával az életemet, mint ott főtt a galambok.

Rózsika kissé szemérmes természete miatt némi késéssel vetette föl búzavirág tekintetét a galambdúcra, ahol a sétálódeszkán ekkor már a galambok egészen mást csináltak...

Vissza is adta a gyűrűt, s így a házasságból, a szelíd galambok miatt, nem lett semmi.

BRANKO BÁCSI KISGALAMBJAI

Pantelin Branko bácsinak, a helybéli galambászek egykori ósz hajú mesterének volt egy nagyon öreg galambpárja. Annyira vének voltak, hogy már költeni sem költöttek, s ezért elhatározta, hogy túlad rajtuk. De ki bolond öreg galambot venni, amikor fiatal is kaphat? Tudta ezt Branko bácsi is, ezért hát, mielőtt piacra vitte volna őket, némi kozmetikába

fogott. Kiszedte az evező- és farktollaikat, jól megkoppasztotta őket a bögyük táján, s így vitte ki galambjait a Tyúkpiacra.

– Osztán milyen idősek ezek a kiscalambok? – érdeklődött tőle egy alvégi öregasszony.

– Háromhetisek – vallotta szemrebbenés nélkül Branko bácsi. – Nézzé csak, milyen tömöttek, tapogassa...!

– A kisunokámnak vinném. Tudja, beteg szegény, oszt megkívánta... Megalkudtak, s el is ment az asszony a „kiscalambokkal”.

Egy hétre, kettőre, összetalálkozott a vevő meg az eladó a piacon.

– Ördög bújjon a vln szélhámosába! Maga aztán jól becsapott engem!

– Én? – csodálkozott az öreg galambcsiszár. – Már hogy tehettem volna ilyesmit?

– Ne tagadja! Két napig főztem azt a galambot, amit magátul vettem. Egy álló hétig rájártunk, olyan volt a húsa.

– És még kiabál? Hát hol vesz maga máma olyan húst a mészárszékben, amelyik egy hétig eltart?!

